

El 8 de març, encara

Escrit per Maribel Nogué, escriptora i articulista de premsa local. Igualada
dijous, 7 de març de 2013 00:18

OPINIÓ

Encara avui m'arriben aquells comentaris, entre sobrats i perdona vides, que les dones ja hem arribat a la igualtat....

Aquest sí que és un discurs fora de context, perquè si bé és cert que en les darreres dècades del segle XX les dones hem fet avenços gegantins en relació a l'ancestral situació de relegació al estat de no ciutadania, sense accés a la plenitud dels drets que això comporta, amb la involució ideològic-conservadora iniciada a finals del segle XX, i accelerada a primers d'aquest segle XXI, amb l'esclat d'una crisi que s'acarnissa de forma prioritària sobre les dones, les reivindicacions de les dones tornen a ser rellevants i fan que tornin a ocupar un espai preferent cada dia, i com no, el 8 de març.

Amb la crisi com a coartada, les retallades en despesa pública estan recaient especialment sobre les dones: com a principals usuàries dels serveis públics; com a treballadores que patim l'empitjorament de les nostres condicions laborals dia rere dia (allò de que "a igual treball igual salari" s'haurà aplicat - en tot cas - a la baixa, doncs s'han homogeneïtzat els llocs de treball -pel que fa precarietat de jornada i de prestacions- de forma generalitzada); i com a ciutadanes

en patim les conseqüències havent d'assumir majoritàriament la cura de les persones que els serveis públics deixen d'atendre: la cura de la salut, a l'educació, a la gent grans i als serveis socials en general....

A més, les retallades ens afecten de manera especial quan incideixen en la lluita contra les conseqüències de les desigualtats existents, per això continuem reivindicant polítiques d'igualtat contra les violències masclistes. No renunciem al desplegament d'un estat de benestar i d'unes polítiques públiques que posin els drets i les necessitats de les persones per sobre dels interessos econòmics i els directius europees d'austeritat.

Els atacs al dret a decidir sobre el nostre cos i, en conseqüència, sobre el nostre projecte de vida, deriven d'una contrareforma ideològica. Amb l'excusa de la crisi, el fonamentalisme catòlic vol acabar amb els nostres drets sexuals i reproductius conquerits en dècades de lluites feministes que, en ple segle XXI, hem de continuar reivindicant. En aquest sentit no consentirem fer ni un pas enrere.

Perquè la realitat d'avui ens parla de que continuen morint dones a mans dels seus companys o ex-companys sentimentals, que pateixen les conseqüències de l'atur amb molt més virulència damunt seu, perquè són les que pateixen violència sexual a les guerres i a conflictes arreu, o perquè fonts autoritzades asseguren que més del 80 % de les nenes i dones que es dediquen a la prostitució ho són com objecte de tràfic de persones.

Per tant, continuarem denunciant la violència com a element estructural del sistema patriarcal veritable instrument de control de les nostres vides, dels nostres cossos i de les nostres sexualitats, i mentre a qualsevol indret d'aquest món globalitzat hi hagi una sola dona que lluita, ens sentirem dones filipines que celebren l'avanç de la llei sobre salut reproductiva, ens sentim dones índies i bangladeshís fent front a violacions i violència sexual així com a la posterior impunitat dels seus agressors; o dones maies trencant el silenci a les corts exigint justícia; o dones de Moçambic lluitant amb èxit per la llei sobre la violència domèstica; o dones indígenes exigint als seus governs que respectin els nostres drets i els dels seus pobles i territoris; o les dones de B'laan filipines, maies, xinxes i mestisses guatemalteques protegint territoris, terres i cossos de la indústria minera i hidroelèctrica; o militants d'IDLE no MORE i totes les dones dels pobles originaris de Canadà fent front a les injustícies a que s'enfronten els pobles indígenes des de temps immemorial.

Totes les dones som dones de Mali desafiant la opressió islamista per anar en moto quan

El 8 de març, encara

Escrit per Maribel Nogué, escriptora i articulista de premsa local. Igualada
dijous, 7 de març de 2013 00:18

deixen la llar per desenvolupar la vida diària pròpia en espais públics, lluitant contra la violació, la violència sexual i la impunitat dels seus agressors. Totes som europees desafiant els nostres governs per fer front a les mesures d'austeritat. Totes som dones d'Egipte desafiant les greus amenaces de violència sexual a que s'enfronten una i altra vegada quan tornen de protestar de la Plaça Tahrir. Totes som dones de Tunis lluitant per la realització de les reivindicacions de la revolució del gessamí –el treball, la llibertat, la dignitat i la ciutadania – i contra les temptatives d'imposar mecanismes de discriminació vers les dones ja des de la infantesa (escola no mixta, l'ús del vel en el pre-escolar, i la incitació a la boda precoç).

Heus aquí doncs com, transformant el dolor en fortalesa i lluita, les dones de tot el món fem vigent més que mai aquella frase gens caduca de que "Cada dia és 8 de març".